

dirk vekemans

ALLE GELUIDEN BEDUIDEN EEN EENDERE STILTE

1

Je zit als een doodbidder de zon te bebidden
op een terras & je wil wel je wil wel je
monochrome kreten in de nette flesjes
spuwen, je wil de meeuwen nakrijten
& je vrouwen de rokken afrukkende

hoe vlug je niet

hoe sterk je adem

hoe diep je wanhoop

hoeveel je niet

2

Je zit op een terras de zingende randen van de maan
met je vingers te benatten & ze komt
& ze gooit je cellen open, ze streept
met haar suikerklompje haar steekschouder
haar diepe brekende zucht haar met verdriet
ingezepte stemmetje je bittere lichaam

in bloedlijnen uit. Druppel druppel je.
Hond blaft de hond. Ik spreekt je ik.

Hij lacht, hij slaat zich met
'alle' & 'stank' & 'naakte strijdkamp'
op de malle holle borst.

U noteert.

U telt.

Ik denk jou zoals ik mijzelf denk, wij verdwijnen zeg ik
terwijl zij staan erbij, terwijl zij twee beren twee harten
twee broodjes twee delen tokkelend
op de snaar van het mes

*de letsels het zaagsel
de wildgroei van pijnen
dat lepelen wij.*

3

Plof

ploft iets van ons als een dikke druppel
in het stof

Zie mij nu retourneren uw glanshuid.
Zie mij vomiteren uw gloed als van sintels.
Je straalt in mijn oog & je daalt in strepen
verdraaid het maagslijm in
de darmdwang uit.

Prijs ons want wij
wij hebben de gave gevonden, hier:
raak mij maar roekoe roekoe

raak mij de rafelige randen
van het gat in mijn bloedende gaten

*wij waren samen ooit & dronken
bier & onze toekomst op een tuinterras*

4

Jij je ligt open op de vouw in de waarheid
& ik ik raas als een trein in je stilte 's nachts
dadam dadam dadam mijn kop is het lam
maar alle wissels klappen dicht op je tong

kom zegt ze pas mij aan als een verloopring
steek mij in je als een wee je gebeente
wriemel mij als ijzerdraad in je stelsel
in je wiebelende graaiende bukken

*maar let op want ik ben een witte golf
in de golvende hitte & ik bruis tot je kookt
& je lichaam het denken verleert
& je denken je lichaam verteert*

5

Je gooit mij je lijf & je liefde in de wielen
er is geen uit aan het in van onze vast
verdoemde aan elkaar geklonken zielen:
elke vlucht herhaalt de zucht, de tijd

is bij momenten slechts de tafel
voor je lijden dat ik volg in canzicrans

& nu is altijd naakt & hier

ik zal er altijd over struikelen zegt zij
ik zal er altijd over struikelen zegt hij
ik zal er altijd over struikelen zeg jij
ik zal er altijd over struikelen

geschreven tijdens het doorbladeren van geluidsbestanden van
Grapes of Art
juni 2008

cCopyright by-nc-sa

Op dit werk is een [Creative Commons Licentie](#) van toepassing.